

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2006. gada 16. novembrī*

Lieta T-120/04

Peróxidos Orgánicos SA, *San Cugat del Vallés*, Barselona (Spānija), ko pārstāv A. Kreuss Karerass [*A. Creus Carreras*] un B. Uriarte Valjente [*B. Uriarte Valiente*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv A. Bukē [*A. Bouquet*] un F. Kastiljo de la Tore [*F. Castillo de la Torre*], pārstāvji,

atbildētāja,

par lūgumu atcelt Komisijas 2003. gada 10. decembra Lēmumu 2005/349/EK par procedūru saskaņā ar EK dibināšanas līguma 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/E-2/37.857 — Organiskie peroksīdi) (OV 2005, L 110, 44. lpp.).

* Tiesvedības valoda — angļu.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA
(trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Jēgers [*M. Jaeger*], tiesneši J. Azizi [*J. Azizi*] un E. Kremona [*E. Cremona*], sekretāre K. Poheca [*K. Poheć*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 24. novembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

- 1 Padomes 1974. gada 26. novembra Regulas (EEK) Nr. 2988/74 attiecībā uz noilguma termiņiem procesuālās darbībās un sankciju piemērošanā atbilstīgi Eiropas Ekonomikas kopienas transporta un konkurences noteikumiem (OV L 319, 1. lpp.; turpmāk tekstā — “Noilguma regula”) 1. pantā ar nosaukumu “Procesuālo darbību noilguma termiņi” ir noteikts:

“1. Komisijas pilnvaras uzlikt soda naudu vai piemērot citas sankcijas par Eiropas Ekonomikas kopienas [...] konkurences noteikumu pārkāpšanu ir pakļautas šādiem noilguma termiņiem:

[..]

b) pieci gadi [...] pārējo pārkāpumu gadījumā, kas nav saistīti ar [noteikumiem attiecībā uz uzņēmumu vai uzņēmumu apvienību pieteikumiem vai paziņojumiem, attiecībā uz informācijas pieprasījumiem vai uz izmeklēšanas veikšanu].

2. Laiku skaita no dienas, kurā ticis izdarīts pārkāpums. Tomēr ilgstoša vai atkārtota pārkāpuma gadījumā laiku skaita no dienas, kurā pārkāpums pārtraukts.”

2 Minētās regulas 2. pantā ar nosaukumu “Procesuālo darbību noilguma termiņa pārtraukšana” ir noteikts:

“1. Jebkura rīcība, ko veic Komisija vai jebkura dalībvalsts, rīkojoties pēc Komisijas pieprasījuma, lai veiktu iepriekšēju izmeklēšanu vai procesuālo darbību attiecībā uz pārkāpumu, pārtrauc procesuālo darbību noilguma termiņu. Noilguma termiņa pārtraukums ir spēkā no datuma, kurā rīcība ir paziņota vismaz vienam uzņēmumam vai uzņēmumu apvienībai, kas bija iesaistīti pārkāpumā.

Rīcība, kas pārtrauc termiņu, tostarp var izpausties kā:

a) Komisijas [...] rakstiski informācijas pieprasījumi [...];

[..]

2. Noilguma termiņa pārtraukšana attiecas uz visiem tiem uzņēmumiem vai uzņēmumu apvienībām, kas bija iesaistītas pārkāpumā.

3. Pēc katra pārtraukuma laiku skaita no jauna. [..]”

Prāvas priekšvēsture

3. Komisijas 2003. gada 10. decembra Lēmums 2005/349/EK par procedūru saskaņā ar EK dibināšanas līguma 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/E-2/37.857 — Organiskie peroksīdi) (OV 2005, L 110, 44. lpp.) (turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”) attiecas uz aizliegto vienošanos, ko Eiropas organisko peroksīdu, proti, tādu ķīmisko produktu tirgū, kurus izmanto plastmasas un kaučuka rūpniecībā, noslēdza un īstenoja AKZO grupa (turpmāk tekstā — “AKZO”), kā arī sabiedrība *Atofina SA*, kas ir sabiedrības *Atochem* pārņēmēja (turpmāk tekstā — “*Atochem/Atofina*”), un sabiedrība *Peroxid Chemie GmbH & Co. KG*, kas ir sabiedrība, kuru kontrolēja sabiedrība *Laporte plc*, vēlāk *Degussa UK Holdings Ltd*. Šī aizliegtā vienošanās tika īstenota Spānijā apakšnolīguma formā, kurā bija iesaistīti prasītāja un — tieši vai netieši — iepriekš minētās sabiedrības.

4. Aizliegtā vienošanās tika panākta 1971. gadā, noslēdzot nolīgumu starp AKZO, *Luperox GmbH*, šobrīd — *Atochem/Atofina*, un *Peroxid Chemie*, kurā grozījumi izdarīti 1975. gadā (turpmāk tekstā — “pamatnolīgums”). To sākotnēji veidoja vairāki apakšnolīgumi par dažādiem ķīmiskiem produktiem, piemēram, augstajiem polimēriem, termoreaktīvo mastiku un starpķēdes reaģentiem. Aizliegto vienošanos veidoja arī reģionālie apakšnolīgumi, ieskaitot apakšnolīgumu par Spāniju (turpmāk tekstā — “Spānijas apakšnolīgums”), kas tika noslēgti atbilstoši pamatnolīguma būtiskākajiem noteikumiem. Tā galvenais mērķis bija aizsargāt nolīguma slēdzēju uzņēmumu tirgus daļu un koordinēt savu cenu pieaugumu. Lai sasniegtu šo mērķi,

kādam Šveicē reģistrētai konsultāciju sabiedrībai — vispirms *Fides Trust AG*, vēlāk — *AC Treuhand AG* — cita starpā bija jāapkopo un jāapstrādā nolīguma dalībnieku uzņēmumu detalizēti pārdošanas dati, kā arī šie uzņēmumi jāinformē par šādi iegūto rezultātu. Pastāvīgas sanāksmes tika organizētas, lai nodrošinātu pamatnolīguma un apakšnolīgumu atbilstošu ievērošanu.

- 5 Prasītāja — Spānijas sabiedrība, kas darbojas ķīmijas rūpniecībā un kuru kopīgi kontrolē sabiedrības *FMC Foret SA* (turpmāk tekstā — “*Foret*”) un *Degussa UK*, piedalījās tikai Spānijas apakšnolīgumā. Apstrīdētajā lēmumā tika minēts šīs dalības laika posms no 1975. gada 31. decembra līdz 1999. gada 31. decembrim (apstrīdētā lēmuma 2. un 210.–219. apsvērumi un 1. panta e) apakšpunkts).

- 6 Komisija uzsāka aizliegtās vienošanās pārbaudi pēc 2000. gada 7. aprīļa sanāksmes ar *AKZO* pārstāvjiem, kas to informēja par Kopienas konkurences normu pārkāpumu, lai iegūtu imunitāti atbilstoši Komisijas paziņojumam par naudas sodu neuzlikšanu vai to apjoma samazināšanu lietās, kas skar aizliegtas vienošanās (OV 1996, C 207, 4. lpp.; turpmāk tekstā — “paziņojums par sadarbību”). Pēc tam arī *Atochem/Atofina* nolēma sadarboties ar Komisiju, tai sniedzot papildu ziņas (apstrīdētā lēmuma 56. un 57. apsvērumi).

- 7 2002. gada 31. janvārī un 20. martā Komisija atbilstoši 11. pantam Padomes 1962. gada 6. februāra Regulā Nr. 17 “Pirmā regula par Līguma [81.] un [82.] panta piemērošanu” (OV 13, 204. lpp.) lūgumu sniegt informāciju nosūtīja galvenajām pārkāpumā iesaistītajām personām, tostarp *Laporte*, *AKZO* un *Atochem/Atofina* (apstrīdētā lēmuma 61. un 64. apsvērumi). Tomēr prasītājam šāds lūgums tika nosūtīts tikai 2002. gada 29. novembrī (apstrīdētā lēmuma 72. apsvērumi).

- 8 2003. gada 27. martā Komisija uzsāku formālu pārbaudes procedūru un sagatavoja paziņojumu par iebildumiem, kuru nosūtīja prasītājam. Prasītāja 2003. gada 17. jūnijā nosūtīja savus apsvērumus attiecībā uz paziņojumu par iebildumiem un piedalījās 2003. gada 26. jūnija noklausīšanās sēdē. Visbeidzot, 2003. gada 10. decembrī Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu un 2004. gada 13. janvārī nosūtīja to prasītājam, uzliekot soda naudu 0,5 miljonu euro apmērā (apstrīdētā lēmuma 2. panta f) apakšpunkts).

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 9 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 22. martā, prasītāja cēla šo prasību.
- 10 Ar 2004. gada 13. septembrī Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegto vēstuli prasītāja paziņoja par atteikšanos no tiesībām iesniegt repliku un lūdza Pirmās instances tiesu veikt noteiktus procesa organizatoriskos pasākumus un noteiktus pierādījumu savākšanas pasākumus. Atbildētāja savus apsvērumus par šo vēstuli iesniedza 2004. gada 26. oktobrī.
- 11 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (trešā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu. Tika uzklauti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz jautājumiem, ko Pirmās instances tiesa uzdeva atklātā tiesas sēdē, kas notika 2005. gada 24. novembrī.

12 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdētā lēmuma 1., 2. un 4. pantu tiktāl, ciktāl tie skar prasītāju;
- pakārtoti — atcelt tai uzlikto soda naudu;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

13 Atbildētājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- prasību noraidīt kā nepieņemamu tiktāl, ciktāl tā attiecas uz apstrīdētā lēmuma 1. un 4. pantu;
- pakārtoti — prasību noraidīt;
- piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

1. Par prasību atcelt apstrīdētā lēmuma 1. un 4. panta pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

- 14 Atbildētājas norādītais iemesls nepieņemt prasības atcelt apstrīdētā lēmuma 1. un 4. pantu ir šāds. Tā apgalvo, ka, tā kā vienīgais prasītājas izvirzītais pamats attiecas uz noilgumu, nevis uz pārkāpuma konstatāciju, šajā kontekstā minētie argumenti nav derīgi un prasības atcelt apstrīdētā lēmuma 1. un 4. pantu nav pieņemamas. Pat pieņemot, ka pilnvarām ar apstrīdēto lēmumu norādītā pārkāpuma dēļ uzlikt soda naudu prasītājai ir iestājies noilgums, Komisija uzskata, ka tā varēja konstatēt šo pārkāpumu, kura kā tāda esamību prasītāja neapstrīd, drīzāk iebilstot pret tā ilgumu, un nosūtīt prasītājai šajā sakarā pieņemto lēmumu. Tādējādi tiktāl, ciktāl prasītāja vēlas panākt 1. panta atcelšanu, jo ar to konstatēts tās pieļautais pārkāpums, kā arī 4. panta atcelšanu, kurā tikai minēti apstrīdētā lēmuma saņēmēji, šīs prasības nav pieņemamas.
- 15 Prasītāja apšaubā prasību atcelt tiesību aktu nepieņemamību, atsaucoties uz Pirmās instances tiesas 2005. gada 6. oktobra spriedumu apvienotajās lietās T-22/02 un T-23/02 *Sumitomo Chemical* un *Sumika Fine Chemicals*/Komisija (Krājums, II-4065. lpp.).

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 16 Pirmās instances tiesa vispirms atzīst, ka ar atbildētājas norādīto nepieņemamības iemeslu pretēji tās apgalvojumam nevar apstrīdēt prasību atcelt apstrīdētā lēmuma 1. un 4. pantu pieņemamību. Atbildētāja būtībā tikai norāda, ka prasītājas norādītie pamati un argumenti, lai pamatotu tās apgalvojumu par Komisijas pilnvaru saukt pie atbildības par pārkāpumu noilgumu, nav derīgi minēto pantu atcelšanas pamatošanai, jo tie būtībā nav vērsti pret pārkāpuma konstatāciju, kas ietverta apstrīdētajā lēmumā. Pirmkārt, šis jautājums nav saistīts ar pieņemamību, bet drīzāk ar šo pamatu un argumentu pamatotību, un, otrkārt, atbildētāja neapstrīd prasītājas juridiski pamatotu interesi vērsties pret pārkāpuma kā tāda atzīšanu.
- 17 Turklāt, pat pieņemot, ka ir aplūkojams jautājums par pieņemamību, vismaz netieši no atbildētājas dokumentiem, kas minēti šī sprieduma 14. punktā, izriet tās viedoklis, ka pārkāpuma konstatējums kā tāds apstrīdētajā lēmumā neietilpst jēdzienā “sankcija” Noilguma regulas 1. panta nozīmē un ka pat noilguma gadījumā tai bija tiesības lēmumu šajā sakarā nosūtīt prasītājai.
- 18 Šajā sakarā ir jāatgādina — Pirmās instances tiesa ir nospriedusi, ka lēmums, ar kuru konstatē pārkāpumu, nav sankcija Noilguma regulas 1. panta 1. punkta nozīmē un tātad uz to neattiecas šajā normā paredzētais noilgums. Līdz ar to Komisijas pilnvaru uzlikt soda naudu noilgums neietekmē tās netiešās pilnvaras konstatēt pārkāpumu (šī sprieduma 15. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Sumitomo Chemical* un *Sumika Fine Chemicals*/Komisija, 61. un 62. punkts). Tomēr šīs netiešās pilnvaras pieņemt lēmumu, ar ko konstatē pārkāpumu pēc noilguma iestāšanās, var izmantot tikai ar nosacījumu, ka Komisija pierāda savu leģitīmo interesi konstatēt attiecīgo faktu Tiesas 1983. gada 2. marta sprieduma lietā 7/82 *GVL*/Komisija

(*Recueil*, 483. lpp., 24. punkts) nozīmē (šajā sakarā skat. šī sprieduma 15. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Sumitomo Chemical* un *Sumika Fine Chemicals*/Komisija, 130.–132. punkts).

- 19 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, atbildētājas norādītais nepieņemamības iemesls nav atbalstāms.
- 20 Pirmkārt, pat pieņemot, ka noilguma nosacījumi šajā gadījumā ir ievēroti, no iepriekš minētās judikatūras izriet, ka Komisijai ir jāpierāda sava leģitīmā interese, lai tā varētu likumīgi konstatēt prasītājas pieļauto pārkāpumu. Tādēļ pretēji atbildētājas viedoklim šajā gadījumā Pirmās instances tiesai ir jāsniedz atbilde uz prasītājas prasībām atcelt tiesību aktu, lai pārbaudītu, vai Komisija faktiski ir pamatojusi šo interesi apstrīdētajā lēmumā.
- 21 Otrkārt, kā to atzīst pati atbildētāja, pārkāpuma ilguma noteikšana ir gan elements, kas ir saistīts ar katra pārkāpuma konstatāciju un nav nodalāms no tās, gan viens no nosacījumiem, kas reglamentē noilgumu, saucot pie atbildības par turpinātu pārkāpumu. Līdz ar to pretēji tam, ko norāda atbildētāja, prasītājas prasības atcelt apstrīdētā lēmuma 1. un 4. pantu nav nodalāmas no to pamata par Komisijas kļūdaini piemērotajām noilguma normām. Lai Komisija būtu ievērojusi šīs normas, tai ir pareizi jānosaka laika posms, kurā prasītāja ir piedalījies pārkāpuma izdarīšanā.
- 22 No iepriekš minētā izriet, ka Komisijas norādītais nepieņemamības iemesls ir jānoraida.

2. Par pamatu, kurš pamatots ar pieņēmumu, ka Komisija ir kļūdaini piemērojusi noilguma normas

Lietas dalībnieku argumenti

Ievada apsvērumi

- 23 Savas prasības pamatojumam prasītāja atsaucas uz iemeslu tiesību akta atcelšanai, ko pamato tas, ka Komisija tai ir kļūdaini uzlikusi soda naudu, kaut gan pēc vairāk nekā pieciem gadiem, kas pagājuši kopš iespējamās pēdējās piedalīšanās Spānijas nolīgumā un pirmajiem Komisijas izziņas pasākumiem, saskaņā ar Noilguma regulu procedūras veikšanai ir iestājies noilgums. Šajā sakarā prasītāja apgalvo, ka Komisija ir kļūdaini noraidījusi tās argumentu par noilgumu, atsaucoties uz to, ka, pirmkārt, prasītāja ir zinājusi par pamatnolīgumu un, otrkārt, ka nav precīzi zināms brīdis, kad tās dalība Spānijas apakšnolīgumā ir galīgi izbeigta.

Par prasītājas informētību saistībā ar pamatnolīgumu

- 24 Prasītāja būtībā norāda, ka, izvērtējot noilgumu, prasītāju nevar saukt pie atbildības par pamatnolīguma esamību, jo tā nav ne piedalījusies šajā nolīgumā, ne zinājusi par to.
- 25 Sava argumenta pamatojumam prasītāja, pirmkārt, apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā, pirmkārt, ir nodalīts pamatnolīgums no reģionālajiem apakšnolīgumiem, un, otrkārt,

norādītas tā Spānijas apakšnolīguma īpatnības, kas kopš tā izstrādāšanas līdz aizliegtās vienošanās pilnīgai izbeigšanai nav piesaistīts pamatnolīgumam un kas nav ietverts pamatnolīgumā kopā ar citiem apakšnolīgumiem (apstrīdētā lēmuma 47. apsvērums, 80. apsvēruma beigu daļa, 86., 92., 203., 209.–267. un 268. apsvērums).

- 26 Otrkārt, tā apgalvo, ka Komisija nav ne skaidri norādījusi, ja vien tikai netieši, izmantojot kļūdainu Spānijas apakšnolīguma interpretāciju, ne juridiski pietiekami pamatojusi to, ka prasītāja bija informēta par pamatnolīgumu. Šajā sakarā prasītāja apgalvo, ka 217., 236. un 250. apsvērumā minētais apstrīdētā lēmuma pamatojums ir neskaidrs un pretrunīgs. No tā prasītāja secina — Komisija secinājumus par to, ka prasītāja ir bijusi informēta par Eiropas mēroga aizliegtās vienošanās pastāvēšanu, ir izdarījusi, pamatojoties vienīgi uz sakariem ar pamatnolīgumā iesaistīto sabiedrību personālu un visu Eiropu aptverošu līgumu, kurus pamatnolīguma dalībnieki noslēguši ar lielākajiem klientiem, iespējamās pastāvēšanas faktu.
- 27 Treškārt, prasītāja uzskata — tas, ka atbilstoši apstrīdētā lēmuma 252. apsvērumam “pārējie Spānijas apakšnolīguma dalībnieki [AKZO, Atochem/Atofina un Peroxid Chemie] ir atstājuši iespaidu, ka tā faktiski ir bijusi informēta par pamatnolīgumu” un ka tā “bija pilnībā informēta, jo to valdes locekļi zināja par pamatnolīgumu”, nav atbilstošs pierādījums, it īpaši tāpēc, ka attiecīgās sabiedrības ir lūgušas paziņojumā par sadarbību paredzēto imunitāti. Tā piebilst, ka divas prasītāju kopīgi kontrolējošās sabiedrības — *Foret* un *Laporte*, vēlāk — *Degussa UK* — pārstāvošo valdes locekļu informētība par pamatnolīgumu vēl nepierāda, ka viņi ir snieguši tai informāciju par Eiropas aizliegto vienošanos. Neviena no šīm divām sabiedrībām nav izdarījusi paziņojumu šajā sakarā. No tā prasītāja būtībā secina, ka tai katrā ziņā nevar uzlikt atbildību par šādu informētību.

- 28 Visbeidzot, prasītāja atzīmē — ja Komisija faktiski uzskatīja, ka prasītāja ir bijusi vienīgā *Peroxid Chemie* rīkotājsabiedrība Spānijā, tai nebija jāuzliek atsevišķa soda nauda, bet tikai viena soda nauda kopīgi ar minēto sabiedrību. Ja tomēr tā ir rīkojusies patstāvīgi (apstrīdētā lēmuma 267. apsvērumš), Komisijai, tāsprāt, nebija pamata uzskatīt, ka prasītāja zināja vai tai bija jāzina par pamatnolīgumu.
- 29 No visa iepriekš minētā prasītāja secina, ka šajā gadījumā Komisija nav izpildījusi pierādīšanas prasības, kas tostarp paredzētas “*Carton* spriedumā”. Komisija faktiski nav pierādījusi, ka prasītāja “zināja vai tai vajadzēja zināt” šis judikatūras nozīmē (skat. apstrīdētā lēmuma 320. apsvērumu un zemsvītras piezīmi 231. lpp., kur izdarīta atsauce uz Pirmās instances tiesas 1998. gada 14. maija spriedumiem lietā T-295/94 *Buchmann*/Komisija, *Recueil*, II-813. lpp., 121. punkts; lietā T-310/94 *Gruber + Weber*/Komisija, *Recueil*, II-1043. lpp., 140. punkts, un 2002. gada 20. marta spriedumu lietā T-9/99 *HFB u.c.*/Komisija, *Recueil*, II-1487. lpp., 231. punkts).
- 30 Atbildētāja būtībā norāda, ka prasītāja kā galvenais uzņēmums Spānijas tirgū, kas, par starpnieku izmantojot Šveices konsultāciju sabiedrību, piedalījās datu apmaiņas centralizētajā mehānismā un kuru kontrolēja mātes sabiedrības, kas bija Eiropas mēroga aizliegtās vienošanās dalībnieces, zināja vai tai vajadzēja zināt par pamatnolīgumu. Turklāt citi pamatnolīguma dalībnieki uzskata, ka Spānijas apakšnolīgums bija pamatnolīguma daļa un prasītāja, iesaistoties šajā apakšnolīgumā un īstenojot Eiropas mēroga līgumus ar lielajiem klientiem, sniedza savu ieguldījumu visu pamatnolīguma dalībnieku kopīgo mērķu sasniegšanā.

Par prasītājas dalības Spānijas apakšnolīgumā izbeigšanu

- 31 Prasītāja apgalvo — Komisijas atzinums, ka prasītāja savu dalību Spānijas apakšnolīgumā un pamatnolīgumā izbeigusi tikai 1999. gadā, ir neprecīzs. Tā

uzskata, ka jau savos apsvērumos attiecībā uz paziņojumu par iebildumiem tā ir juridiski pietiekami pierādījusi, ka tās dalība Spānijas apakšnolīguma sanāksmēs tika pārtraukta kopš 1997. gada 14. janvāra, kad notika pēdējā sanāksme, kurā konstatēta prasītājas pārstāvja minētajā apakšnolīgumā K. piedalīšanās. Kopš 1997. gada 14. februāra viņš pie prasītājas vairs nestrādā. Turklāt par Spānijas apakšnolīgumu Komisijas apkopotajos faktos nav atrodama neviena atsauce uz kādu sanāksmi, kas būtu notikusi pēc 1997. gada janvāra, kurā prasītāja varētu būt piedalījusies.

- 32 Vienīgos pierādījumus par pārkāpuma Spānijā pārtraukšanu būtībā veido drīzāk vispārīgi un neskaidri AKZO paziņojumi (apstrīdētā lēmuma 211., 213., 216.–219. apsvērumi). Prasītājas skatījumā Komisija, neraugoties uz pierādījumu trūkumu sava pieņēmuma pamatošanai, ir kļūdaini uzskatījusi, ka tās dalība 1997. gadā vēl netika izbeigta.
- 33 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka Komisija no AKZO un *Atochem/Atofina* apgalvojumiem par to, ka Spānijas apakšnolīgums ir bijis spēkā līdz 1999. gadam, ir kļūdaini secinājusi, ka nebūtu loģiski domāt, ka šie divi dalībnieki Spānijas tirgū būtu turpinājuši īstenot apakšnolīgumu, ja prasītāja ar savu ievērojamo tirgus daļu jau būtu izstājusies no apakšnolīguma 1997. gada sākumā. Tāpat kļūdaini ir Komisijas secinājums par to, ka ir maz ticams, ka AKZO un *Atochem/Atofina* būtu rēķinājuši starpību starp teorētisko un faktisko tirgus daļu līdz pat 1999. gada trešajam trimestrim, ja prasītāja jau agrāk būtu izstājusies no apakšnolīguma (apstrīdētā lēmuma 258. apsvērumi). Prasītājas skatījumā Spānijas apakšnolīguma pastāvēšanu pēc 1997. gada nedrīkst skaidrot tikai ar tās turpinātu dalību tajā. Tieši pretēji — tās izstāšanās no šī apakšnolīguma diskusijas par Spānijas tirgu varēja tikai padarīt saskanīgākas ar Eiropas mērogā notiekošajām diskusijām starp tiem pašiem dalībniekiem. Turklāt prasītājas vienīgā kontaktpersona apakšnolīguma jautājumos, proti, K., beidza darbu sabiedrībā 1997. gada februārī, kas izskaidro, kādēļ citi

Spānijas apakš nolīguma darbinieki netika informēti par viņa aiziešanu no darba. Visbeidzot, nav pierādījumu, ka AKZO prasītājam būtu darījusi zināmu savu nodomu par izstāšanos vai nu no pamat nolīguma, vai arī no Spānijas apakš nolīguma, kaut gan AKZO par to informēja citus dalībniekus.

34 Otrkārt, Komisija ir kļūdaini secinājusi, ka prasītājas turpinātu piedalīšanos apstiprina AKZO iesniegtā tabula par Spānijas tirgu, kurā salīdzināti faktiskie pārdošanas apjomi ar prasītājam 1997. gadam piešķirtajām kvotām un norādītas prasītājas cenas, apjomi un klienti līdz 1999. gadam (apstrīdētā lēmuma 259. apsvērumi). Prasītāja savos apsvērumos un tiesas sēdē iebilda, “ka šos skaitļus [viņa] jau ir sniegusi pirms [AKZO, kas vēlas gūt priekšrocības no paziņojuma par] sadarbību”, un apgalvoja, ka “netika veikta kāda darbība vai cits paziņojums, kas varētu norādīt uz [prasītājas] saistību”, un ka “Komisijai tādēļ bija jāsecina, ka šie skaitļi kaut kur ir radušies un ka labākais to avots būtu prasītāja”. Turklāt prasītāja ir sniegusi alternatīvus paskaidrojumus, kurus Komisija nav atspēkojusi, par secinājumiem, ka *Peroxid Chemie* ir atzinusi veikto spiedienu uz prasītāju, lai to atturētu no preču eksportēšanas no Spānijas (apstrīdētā lēmuma 236. apsvērumi), kā arī par secinājumiem, ka *Peroxid Chemie* saņēma datus par prasītājas pārdošanas apjomu, darīja tos zināmus *AC Treuhand* un nosūtīja prasītājam *AC Treuhand* sagatavotās tabulas ar datiem par pārdošanas apjomu Spānijas tirgū (apstrīdētā lēmuma 237. apsvērumi). Turklāt šajās tabulās ietvertās ziņas, ņemot vērā, ka prasītājas kvotu bija viegli aprēķināt tikai ar saskaitīšanu un atņemšanu, ievērojot citu dalībnieku, proti, AKZO un *Atochem/Atofina* tirgus daļu, nevar uzskatīt par “juridiski atbilstoši[em] pierādījumi[em]” par prasītājas turpinātu piedalīšanos Spānijas apakš nolīgumā.

35 Treškārt, Komisijas konstatējums, ka “katrā gadījumā pēdējās minētās sanāksmes 1997. gada 14. janvārī sekas bija jūtamas vēl pēc 1997. gada” (apstrīdētā lēmuma 257. un 330. apsvērumi), ir neprecīzs un nav pamatots ar pierādījumiem.

- 36 Atbildētāja apstrīd prasītājas šajā sakarā izvirzīto argumentu atbilstību. Tā būtībā norāda, ka secinājumu par prasītājas dalību Spānijas apakšnolīgumā līdz 1999. gadam ir izdarījusi, pamatojoties ne tikai uz AKZO paziņojumiem, bet uz visiem pierādījumiem, kas tostarp ietver tabulu un 1997. gada 6. novembra sanāksmes protokola manuskriptu, kurus iesniegusi AKZO. Šie dokumenti pierāda, ka prasītājas konkurentiem bija pieejami sensitīvi prasītājas dati par laika posmu līdz 1999. gadam (apstrīdētā lēmuma 215., 218. un 258.–260. apsvērums), prasītājai nespējot faktiski apstrīdēt to precizitāti un patiesumu. Turklāt prasītājai ir jāpierāda, ka tā ir publiski norobežojusies no aizliegtās vienošanās — ko tā nav izdarījusi — pēc 1997. gada janvāra, un jāraugās, lai citi dalībnieki nevarētu izmantot sensitīvus datus par tās klientiem, lai aprēķinātu kvotas. Visbeidzot, prasītāja atzīst, ka tā nav informējusi savas mātes sabiedrības, *Foret* un *Degussa UK*, par K. atlaišanu un šīs atlaišanas iemesliem.

Par noilguma termiņa iestāšanos

- 37 Prasītāja norāda, ka Komisija pirmo iepriekšējas izmeklēšanas pasākumu ir veikusi 2002. gada 31. janvārī, nosūtot *Laporte* un citām ar Eiropas aizliegto vienošanos saistītajām sabiedrībām lūgumu sniegt informāciju (apstrīdētā lēmuma 61. apsvērums). Vēlāk, 2002. gada 20. martā, tā nosūtīja lūgumu sniegt informāciju AKZO un *Atochem/Atofina* — sabiedrībām, kas saistītas gan ar Eiropas aizliegto vienošanos, gan ar Spānijas apakšnolīgumu (apstrīdētā lēmuma 64. apsvērums). Prasītājai lūgumu sniegt informāciju Komisija nosūtīja tikai 2002. gada 29. novembrī (apstrīdētā lēmuma 72. apsvērums).
- 38 Prasītājas skatījumā 2002. gada 29. novembris ir atbilstošais datums, kas nosakāms par noilguma pārtraukšanas dienu, jo šajā dienā pirmo reizi Komisija ir sazinājusies ar prasītāju, lai šajā lietā veiktu izmeklēšanu. Prasītāja no tā secina, ka no 1997. gada

14. janvāra līdz 2002. gada 29. novembrim ir pagājuši vairāk nekā pieci gadi, tādējādi iestājoties noilgumam. Minētais izriet no vajadzības tāda paziņojuma par sadarbību kā šajā lietā piemērošanas procedūras laikā Noilguma regulu interpretēt šauri, jo minēto regulu pamato Komisijas veiktās tradicionālās izmeklēšanas pamatojums. Šādas izmeklēšanas laikā informācijas iegūšana parasti izrādās lēnāka, grūtāka un sarežģītāka nekā procedūras laikā, kad uzņēmums lūdz tam piemērot paziņojumu par sadarbību. Šāda veidā Komisija jau sākumā iegūst pilnīgu informāciju. Turklāt, pat pieņemot, ka atskaites datums ir 2002. gada 20. marts jeb diena, kad pirmais lūgums sniegt informāciju tika nosūtīts Spānijas apakšnolīguma dalībniekam, noilgums tomēr ir iestājies piecus gadus pēc 1997. gada 14. janvāra.

³⁹ Prasītāja atgādina, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 262. apsvērumā tomēr ir norādījusi, ka noilguma gaitu ir apturējuši tās 2002. gada 31. janvāra lūgumi sniegt informāciju, jo, pirmkārt, "Spānijas apakšnolīgums ir daļa no pamatnolīguma" un, otrkārt, lūgums sniegt informāciju attiecās arī uz prasītāju, jo tas tika nosūtīts *Laporte*, lai tai un tās meitas uzņēmumiem uzdotu jautājumu par to piedalīšanos organisko peroksīdu nolīgumā, un, treškārt, pat ja Spānijas apakšnolīgums būtu jāuzskata par atsevišķu nolīgumu, pirmais lūgums sniegt informāciju, kas tostarp nosūtīts arī *Laporte*, ir apturējis noilguma iestāšanos. Tomēr prasītājas skatījumā Komisija nevar atsaukties uz pirmā lūguma sniegt informāciju nosūtīšanu 2002. gada 31. janvārī tikai pamatnolīguma, bet ne Spānijas apakšnolīguma dalībniekiem, lai apgalvotu, ka noilguma iestāšanās ir apturēta atbilstoši Noilguma regulas 2. pantam. Prasītāja uzskata, ka šādām sekām ir nepieciešami Komisijas pierādījumi — ko tā nav sniegusi —, ka šie divi pārkāpumi, proti, pārkāpums Eiropas mērogā un Spānijā izdarītais pārkāpums, veido nedalāmu kopumu un ka prasītāja zināja par pamatnolīgumu.

- 40 Prasītāja turklāt uzskata, ka pierādījumu trūkumu tās dalībai Spānijas apakšnolīgumā pēc 1997. gada 14. janvāra nevar aizstāt ar nekonkrētiem AKZO apgalvojumiem, kas tikai norāda, ka šī sabiedrība pati ir izbeigusi dalību 1999. gadā, nenorādot uz prasītāju. Tas tā ir vēl jo vairāk tādēļ, ka AKZO un citas sabiedrības, kas, iespējams, izdarijušas pārkāpumu, ir aktīvi sadarbojušās ar Komisiju vairāk nekā trīs gadu izmeklēšanas laikā, šīs iepriekšējās izmeklēšanas laikā nekonstatējot pierādījumus prasītājas dalībai Spānijas apakšnolīgumā pēc 1997. gada janvāra.
- 41 Papildus prasītāja norāda, ka attiecībā uz noilguma vērtējumu, salīdzinot ar *Pergan GmbH* lietu, tai ir piemērota atšķirīga un nepamatota attieksme. *Pergan GmbH* gadījumā Komisija apstrīdētā lēmuma 319. apsvērumā secināja, ka nav pierādījumu šīs sabiedrības dalībai pēc 1997. gada 31. janvāra. Tomēr, izņemot pašas sabiedrības paziņojumus, nav pierādījumu, ka *Pergan* būtu darījusi zināmu citiem dalībniekiem savu izstāšanos no aizliegtās vienošanās. Tieši pretēji — atbilstoši apstrīdētā lēmuma 172. apsvērumam *Peroxid Chemie* ir iesniegusi *Pergan* sagatavotu dokumentu, kurā ietvertas ziņas par cenām un apjomiem no 1997. gada līdz 1998. gada 30. septembrim. Tādējādi *Peroxid Chemie* nevarēja ne apstiprināt, ne apstrīdēt *Pergan* paziņojumu, ka šis dokuments ir izmantots, tikai sīki izvērtējot uzņēmumu, bet tikai apšaubīt to (apstrīdētā lēmuma 173. un 175. apsvērumi). Tomēr *Pergan* gadījumā atšķirībā no prasītājas gadījuma Komisija secināja, ka noilgums ir iestājies, atzīstot prasītājas paziņojumam līdzīgo *Pergan* paziņojumu, ka *Pergan* ir izbeigusi savu dalību 1996. gada novembrī vai gandrīz divus mēnešus pirms 1997. gada 31. janvāra, no kura sākās noilguma termiņa ritējums dalībai pamatnolīgumā.
- 42 Atbildētāja būtībā apgalvo, ka noilguma iestāšanās ir apturēta vēlākais 2002. gada 31. janvārī, kad tā lūgumu sniegt informāciju nosūtīja *Laporte* — sabiedrībai, kas Spānijas apakšnolīgumā bija iesaistīta, pirmkārt, ar tās īpašumā 100 % apmērā esošo sabiedrību *Peroxid Chemie* un, otrkārt, ar tās īpašumā esošajām sabiedrības-

prasītājas kapitāla daļām 50 % apmērā (apstrīdētā lēmuma 262. un 328. apsvērums). Turklāt atbildētāja iebilst pret to, ka, piemērojot noilguma normas, tās attieksme pret prasītāju un sabiedrību *Pergan* ir bijusi atšķirīga, jo pretēji prasītājas gadījumam *Pergan* daļībai pēc 1997. gada 31. janvāra nebija pierādījumu.

Par lūgumiem veikt procesa organizatoriskos pasākumus un iepriekšējas izmeklēšanas pasākumus

- 43 Prasītāja lūdz uzklaut divu par lietas materiāliem atbildīgo Komisijas ierēdņu mutiskās liecības par veidu, kādā šī lieta tika virzīta vispār un it īpaši saistībā ar prasītāju. Šo lūgumu pamato tiesību akta atcelšanas pamats, kas ir faktu pamats, kā arī Komisijas lēmumā konstatētās nesaskaņas, un divi minētie ierēdņi varētu izskaidrot Pirmās instances tiesai lēmuma faktisko saturu, lai padarītu tai vieglāku lietas iztiesāšanu. Prasītāja tāpat lūdz Pirmās instances tiesu izprasīt Komisijas rīcībā esošos, bet vēl nepieejamos dokumentus, kas prasītāju varētu interesēt. Šo pasākumu mērķis ir arī iegūt iespējamus vainu atspēkojošos pierādījumus, ieskaitot tos, kas apstiprina, ka prasītāja savu daļību Spānijas apakš nolīgumā ir izbeigusi 1997. gada janvārī.
- 44 Komisija lūdz Pirmās instances tiesu atzīt prasītājas iesniegtos lūgumus veikt procesa organizatoriskos pasākumus un iepriekšējas izmeklēšanas pasākumus par nepieņemamiem.

Pirmās instances tiesas vērtējums

Ievada apsvērumi

- 45 Vispirms ir jāatgādina, ka prasītājas pamats izriet no tā, ka Komisija ir kļūdaini piemērojusi Noilguma regulas 1. un 2. pantu.

- 46 Saistībā ar noilgumu atbilstoši Noilguma regulas 1. panta 1. punkta b) apakšpunktam un 2. punktam Pirmās instances tiesa atgādina, ka turpināta vai atkārtota pārkāpuma gadījumā ir jāpaiet pieciem gadiem no pārkāpuma galīgas pārtraukšanas dienas, lai iestātos noilgums Komisijas pilnvarām uzlikt soda naudu. Atbilstoši minētās regulas 2. panta 1. punktam šī laika ritējumu var apturēt ikviena rīcība, ar kuru Komisija uzsāk pārkāpuma izmeklēšanu, tostarp lūguma sniegt informāciju nosūtīšana, to apturot ar dienu, kad minētais lūgums ir darīts zināms tā saņēmējam, un līdz ar to atbilstoši minētās regulas 2. panta 3. punktam no šīs dienas noilguma laiku skaita no jauna.
- 47 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa norāda, ka tiesas sēdē prasītāja atzina, ka lūgumu sniegt informāciju nosūtīšana Spānijas apakšnoilguma dalībniekiem uzņēmumiem 2002. gada 20. martā varēja atbilstoši Noilguma regulas 2. panta 1. punkta otrajam teikumam apturēt noilguma termiņa iestāšanos, kas saskaņā ar šīs regulas 2. panta 2. punktu attiecas arī uz prasītāju kā šī apakšnoilguma dalībnieci.
- 48 Līdz ar to ir tikai jāpārbauda, vai šajā gadījumā Komisija ir juridiski pietiekami pierādījusi, ka prasītāja piedalījās Spānijas apakšnoilgumā vismaz līdz 1997. gada 20. martam, lai Pirmās instances tiesa varētu secināt, ka piecu gadu noilguma termiņš ir iestājies. No minētā turklāt izriet, ka Pirmās instances tiesai šajā kontekstā nav jāvērtē prasītājas izvirzītie argumenti, pirmkārt, par iespējamās saistības trūkumu starp Spānijas apakšnoilgumu un pamatnoilgumu un, otrkārt, par to, ka prasītājai, iespējams, nav bijusi zināma šī pamatnoilguma esamība.
- 49 Tādēļ Pirmās instances tiesa uzskata par nepieciešamu vispirms pārbaudīt, kad prasītāja ir pārtraukusi dalību Spānijas apakšnoilgumā.

Par prasītājas dalības Spānijas apakšnoilīgumā izbeigšanas datumu

— Par pierādīšanas pienākuma sadalīšanu starp prasītāju un Komisiju

50 Attiecībā uz to, kurā datumā prasītāja ir izbeigusi dalību pārkāpuma izdarīšanā, vispirms ir jāatgādina pastāvīgā judikatūra, atbilstoši kurai, pirmkārt, lietas dalībniekam vai iestādei, kas norāda uz konkurences normu pārkāpumu, par to ir jāsniedz pierādījumi, ar ko juridiski pietiekami tiek pamatoti pārkāpuma fakti, un, otrkārt, uzņēmumam, kas apgalvojuma par pārkāpumu atspēkošanai izmanto kādu pamatu aizstāvībai, ir jāsniedz pierādījumi, ka ir iestājušies šī aizstāvības pamata izmantošanas nosacījumi, lai minētajai iestādei tādējādi nāktos atsaukties uz citiem pierādījumiem (šajā sakarā skat. Tiesas 1998. gada 17. decembra spriedumu lietā C-185/95 P *Baustahlgewebe*/Komisija, *Recueil*, I-8417. lpp., 58. punkts, un 2004. gada 7. janvāra spriedumu apvienotajās lietās C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P *Aalborg Portland u.c./Komisija*, *Recueil*, I-123. lpp., 78. punkts).

51 Pārkāpuma ilgums turklāt ir apstāklis, kas veido pārkāpuma jēdzienu atbilstoši EKL 81. panta 1. punktam, kas galvenokārt ir jāpierāda Komisijai. Šajā sakarā judikatūrā ir izvirzīta prasība, ka tādu pierādījumu trūkuma gadījumā, kas tieši apstiprina pārkāpuma ilgumu, Komisija balstās vismaz uz pierādījumiem, kas ir pietiekami saistīti laikā, lai varētu saprātīgi pieņemt, ka šis pārkāpums ir veikts nepārtraukti no viena līdz otram datumam (Pirmās instances tiesas 1994. gada 7. jūlija spriedums lietā T-43/92 *Dunlop Slazenger*/Komisija, *Recueil*, II-441. lpp., 79. punkts).

52 Šajā gadījumā vispārējo principu, ka Komisijai ir jāpierāda visi pārkāpumu veidojošie apstākļi, ieskaitot tā ilgumu, kas varētu ietekmēt galīgos secinājumus par konkrētā pārkāpuma smagumu, neietekmē tas, ka prasītāja ir izvirzījusi ar noilgumu saistītu

pamatu aizstāvībai, kas principā tai pašai ir jāpierāda. Neraugoties uz to, ka šis pamats aizstāvībai nav saistīts ar pārkāpuma vērtējumu, ir acīmredzams, ka atsaucoties uz šādu pamatu, ir jākonstatē pārkāpuma ilgums, kā arī datums, kurā pārkāpums ir izbeigts. Tomēr šie apstākļi vieni paši šajā sakarā nevar pamatot pierādīšanas pienākuma uzlikšanu prasītājam. Pirmkārt, pārkāpuma ilgums, kura noteikšanai ir jāzina tā beigu datums, ir viens no pārkāpuma pamata elementiem, kas ir jāpierāda Komisijai neatkarīgi no tā, vai šie elementi ir apstrīdēti ar noilgumu saistītajā pamatā aizstāvībai (skat. šī sprieduma 21. punktu). Otrkārt, šo secinājumu apstiprina tas, ka Komisijas veikto procesuālo darbību nenoiļģšana atbilstoši Noilguma regulai ir juridiski objektīvs kritērijs, kas izriet no tiesiskās drošības principa (šajā skarā skat. šī sprieduma 15. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Sumitomo Chemical* un *Sumika Fine Chemicals*/Komisija, 80.–82. punkts), ko apstiprina minētās regulas preambulas otrais apsvēruma, un līdz ar to arī nosacījums ikviena lēmuma par sankcijas piemērošanu spēkā esamībai. Komisijai šis princips ir jāievēro pat tad, ja uzņēmums šajā sakarā pamatu aizstāvībai nav izvirzījis.

53 Jāprecizē, ka šāds pierādīšanas pienākuma sadalījums var mainīties atkarībā no tā, vai viena lietas dalībnieka izvirzītie faktiskie apstākļi var likt otram lietas dalībniekam sniegt skaidrojumu vai pamatojumu, ko neizdarot, var secināt, ka pierādīšanas pienākums ir izpildīts (šajā sakarā skat. šī sprieduma 50. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Aalborg Portland* u.c./Komisija, 79. punkts).

54 Tieši ievērojot šos principus, ir jāpārbauda, vai Komisija ir pareizi konstatējusi faktus, ar kuriem tā pamato savu secinājumu, ka prasītāja ir izbeigusi dalību Spānijas apakšnolīgumā 1999. gadā. Precīzāk, tā kā noilguma termiņa ritējums tika apturēts 2002. gada 20. martā, ko prasītāja atzīst, ir tikai jāpārbauda, vai Komisija ir juridiski pietiekami pierādījusi, ka šīs prasītājas dalība ir turpinājusies vismaz līdz 1997. gada 20. martam.

— Par to apstākļu pierādījumu spēku, ar kuriem Komisija pamato savu secinājumu par prasītājas dalību Spānijas apakšnolīgumā vismaz līdz 1997. gada 20. martam

55 Vispirms ir jāatgādina galvenie faktiskie apstākļi, ar kuriem Komisija apstrīdētajā lēmumā pamato savu vērtējumu, saskaņā ar kuru prasītāja ir piedalījusies Spānijas apakšnolīgumā līdz 1999. gadam. Šajā sakarā Komisija cita starpā pamatojas uz šādiem apstākļiem (apstrīdētā lēmuma 215., 218., 250.–267. un 320.–330. apsvērumi). Pirmkārt, apstrīdētajā lēmumā ietverta norāde uz AKZO iesniegto tabulu, kas attiecas uz Spānijas tirgu, kurā norādīti prasītājas, AKZO un *Atochem/Atofina* pārdošanas apjomi un detalizētas tirgus daļas līdz 1999. gada trešajam trimestrim, kā arī “teorētiskās” tirgus daļas, proti, tās daļas, kas noteiktas ar aizliegto vienošanos, un “novirzes” vismaz līdz 1998. gada pēdējam trimestrim (apstrīdētā lēmuma 259. un 327. apsvērumi). Otrkārt, apstrīdētajā lēmumā minēts 1997. gada 6. novembra sanāksmes protokola manuskripts, kurā skaitļi “1”, “2” un “3” ir kodi, ar ko tiek apzīmētas AKZO, prasītāja un *Atochem/Atofina* (apstrīdētā lēmuma 218. apsvērumi). Treškārt, Komisija uzskata par patiesiem AKZO un *Peroxid Chemie* apgalvojumus, ka, izmantojot sabiedrību *Peroxid Chemie* un *AC Treuhand*, ir veikta atsevišķu datu, ieskaitot prasītājas sniegtos datus, savstarpēja apmaiņa 1999. gadam (apstrīdētā lēmuma 215. un 237. apsvērumi). Šajā sakarā ir jāprecizē — Komisija ir atzinusi, ka tā nav varējusi pilnībā pierādīt šo datu savstarpēju apmaiņu tieši starp prasītāju un AKZO meitas uzņēmumiem Spānijā, kā arī *Atochem/Atofina*.

56 Pirmkārt, attiecībā uz AKZO iesniegto tabulu Pirmās instances tiesa vispirms atzīst, ka tā ietver skaitļus “MT” (metriskās tonnas) vienībās, kas ir atspoguļoti “%” un ir saistīti, pirmkārt, horizontāli, ar četrām ailēm, kas attiecīgi sauktas “FAKTISKAIS”, “TEORĒTISKAIS”, “NOVIRZES” un “NOVIRZES KOPĀ”, un, otrkārt, vertikāli, ar 1988.–1999. gadu, tos 1998. un 1999. gadā iedalot trimestros līdz 1999. gada trešajam trimestrim. Katrā no iepriekš minētajām ailēm turklāt norādīti skaitļi “2”, “1” un “3”, kas saskaņā ar AKZO sniegtajiem paskaidrojumiem, kas pievienoti administratīvajā lietā (Komisijas lieta, 10214. lpp.), apzīmē attiecīgi prasītāju, AKZO un *Atochem/Atofina* kā Spānijas tirgus dalībniekus. AKZO turklāt skaidro, ka ailē “FAKTISKAIS” norādīts šo dalībnieku faktiski pārdotais apjoms, kā arī to attiecīgā

tirgus daļa. Aile "TEORĒTISKAIS" norāda katra dalībnieka paredzētos pārdošanas apjomus, bet aile "NOVIRZES" norāda starpību starp faktiski pārdoto un paredzēto apjomu. Ailē "NOVIRZES KOPĀ" uzrādīta apjomu starpība visos iepriekšējos gados kopumā. Attiecībā it īpaši uz 1998. un 1999. gadu AKZO savos paskaidrojumos precizē, ka ailē "TEORĒTISKAIS" ir norādītas tirgus daļas, kādās dalībnieki ir sadalījuši Spānijas tirgu, proti, 32,2 % — AKZO, 53,9 % — prasītājam un 13,9 % — *Atochem/Atofina*.

- 57 Jākonstatē, ka attiecībā uz konkrēto tabulu prasītāja sīkāk neapstrīd ne AKZO apgalvojumus šajā sakarā, ne apstrīdētā lēmuma 259. apsvēruma beigās minēto apgalvojumu, ka AKZO zināja prasītājas paredzētās cenas 1997.–1999. gadam. Turklāt ne administratīvā procesa laikā, ne izskatīšanas laikā tiesā prasītāja sīkāk nav apstrīdējusi AKZO sniegtos datus, kas attiecas uz prasītāju (apstrīdētā lēmuma 260. apsvērums). Prasītāja tikai norādīja, ka tai nebija iespējams pārbaudīt šo datu patiesumu un precizitāti, nenoliedzot to atbilstību kopumā (prasītājas apsvērumu saistībā ar paziņojumu par iebildumiem 4.12. punkts, skat. šī sprieduma 8. punktu).
- 58 Otrkārt, attiecībā uz 1997. gada 6. novembra sanāksmes protokola manuskriptu Pirmās instances tiesa atzīst, ka tas apstiprina AKZO sniegtos paskaidrojumus par iepriekš minēto tabulu, ka šie paši kodētie apzīmējumi ir izmantoti Spānijas apakšnolīguma dalībnieku identifikācijai. Prasītāja nav apstrīdējusi ne šī protokola saturu, ne Komisijas sniegto tā interpretāciju, ne arī to, ka ar skaitli "2" ir apzīmēta prasītāja.

- 59 Treškārt, attiecībā uz *AKZO* un *Peroxid Chemie* apgalvojumiem par prasītājas datu apmaiņu, izmantojot sabiedrības *Peroxid Chemie* un *AC Treuhand*, līdz 1999. gadam prasītāja ir atzinusi, pirmkārt, apstrīdētā lēmuma 237. apsvērumā minēto secinājumu atbilstību, saskaņā ar kuriem tā ir sniegusi komerciāla rakstura datus *Peroxid Chemie*, kas savukārt tos nodeva *AC Treuhand*, lai vēlāk no tās šos datus saņemtu tabulu par Spānijas tirgu veidā un pēc tam šīs tabulas nosūtītu prasītājai, un, otrkārt, ka šī informācijas apmaiņa varēja ilgt vismaz līdz 1997. gada vidum (tiesas sēdes rakstveida process, 2. lpp.).
- 60 No minētā Pirmās instances tiesa secina, ka prasītāja, izmantojot sabiedrību *AC Treuhand*, kaut arī netieši turpināja piedalīties centralizētajā sensitīvas informācijas apmaiņas sistēmā pēc 1997. gada 20. marta.
- 61 Visbeidzot, īpaši attiecībā uz datu apmaiņu ar *Peroxid Chemie*, sabiedrības *Laporte*, kurai pieder 50 % prasītājas akciju, meitas uzņēmumu, prasītāja neapstrīd datu apmaiņu, bet tikai apgalvo, ka tā ir leģitīma un veikta, prasītājai nezinot par to, ka attiecīgie dati tiks izmantoti pret konkurenci vērstiem mērķiem (apstrīdētā lēmuma 246. apsvērumš).
- 62 Pirmās instances tiesa uzskata, ka šie apstākļi var pamatot Komisijas secinājumu, ka prasītāja ir turpinājusi piedalīties Spānijas apakš nolīgumā pēc 1997. gada 20. marta, un šajā kontekstā nav nepieciešams, pamatojoties uz rīcībā esošajiem pierādījumiem, pārbaudīt, vai šī daļa ir faktiski ilgusi līdz 1999. gada 31. decembrim, kā tas ir atzīts apstrīdētajā lēmumā.
- 63 Ņemot vērā šīs norādes, turpmāk ir jāpārbauda, vai prasītāja ir minējusi argumentus un faktiskos apstākļus, kas atspēkotu šīs norādes vai radītu šaubas par to pierādīšanas spēku.

— Par prasītājas argumentiem attiecībā uz pierādījumu trūkumu tās dalībai pārkāpumā līdz 1997. gada 20. martam

- 64 Pirmās instances tiesa uzskata, pirmkārt, ka pretēji prasītājas apgalvojumam Komisija ir pareizi konstatējusi, ka tās dalība pārkāpumā nav izbeigta konkrētā datumā — kad notikusi pēdējā sapulce ar tās pārstāvja K. piedalīšanos —, 1997. gada 14. janvārī. Pirmkārt, dalībnieku savstarpēja informācijas apmaiņa, izmantojot *AC Treuhand*, pat ja prasītāja neuzturēja tiešus sakarus ar šo sabiedrību, bet sazinājās ar to, izmantojot *Peroxid Chemie*, tika veikta arī pēc šī datuma. Otrkārt, K. atļaišana no darba 1997. gada 14. februārī pati par sevi nevar norādīt uz prasītājas dalības izbeigšanu pirms 1997. gada 20. marta. Šajā sakarā prasītāja tiesas sēdē atzina, ka sabiedrībā turpināja strādāt cits tās pārstāvis, kas kopā ar K. piedalījās dažās pret konkurenci vērstās sanāksmes, — V. un ka, otrkārt, K. atļaišana no darba nav pat darīta zināma sabiedrības akcionāriem, nemaz nepieminot pārējos Spānijas apakšnolīguma dalībniekus (apstrīdētā lēmuma 242. apsvērumš). Tā kā gan *Laporte* kā prasītājas akcionāre, gan *Peroxid Chemie*, cits *Laporte* meitas uzņēmums, abas ir bijušas Eiropas aizliegtās vienošanās dalībnieces, tām bija interese saņemt informāciju šajā sakarā, vēl jo vairāk tādēļ, ka K. bija galvenā prasītājas kontaktpersona Spānijas apakšnolīguma sakarā. No minētā tāpat izriet, ka nav pieņemami prasītājas sniegtie paskaidrojumi, ka K. aiziešana no darba bija nepaziņošanas pārējiem dalībniekiem par pārkāpuma pārtraukšanu iemesls un katrā ziņā viņa kā komercdirektora aiziešana no darba citiem dalībniekiem bija jāievēro. Šis skaidrojums drīzāk apstiprina pretējo, ka atbilstoši judikatūras prasībām prasītāja nav atklāti norobežojusies no pārkāpuma (skat. šī sprieduma 68. punktu).

- 65 Otrkārt, Pirmās instances tiesa pretēji prasītājas viedoklim uzskata — tas, ka citi pārkāpuma dalībnieki nav pauduši savu viedokli, kas pierāda, ka prasītājas dalība nav izbeigta 1997. gada sākumā, bet vēlāk, nevar ietekmēt Komisijas iesniegtās norādes. Šajā sakarā vispirms ir jānorāda, ka šajā gadījumā nav arī informācijas no trešajām

personām par to, ka prasītāja būtu faktiski norobežojusies vai vismaz paziņojusi par savas aktīvās dalības pārkāpuma izdarīšanā izbeigšanu tās norādītajā datumā. Pirmās instances tiesa turklāt uzskata, ka citu Spānijas apakš nolīguma dalībnieku, proti, *AKZO* un *Atochem/Atofina*, rīcība 1997.–1999. gadā tieši pretēji norāda, ka prasītāja ir turpinājusi piedalīties pārkāpumā pēc tās norādītā datuma. Pirmkārt, prasītāja nav apgalvojusi, ka tā pārkāpuma iespējamās pārtraukšanas laikā būtu darījusi zināmu pārējiem dalībniekiem savu vēlēšanos pārtraukt dalību Spānijas apakš nolīgumā, kas pastāvēja līdz 1999. gadam (apstrīdētā lēmuma 258. apsvēruma). Tiesas sēdē prasītāja turklāt atzina, ka šajā sakarā nav sniegts oficiāls paziņojums, piemēram, vēstules, kas adresēta citiem pārkāpuma dalībniekiem, veidā. Otrkārt, prasītāja vairāk nav apgalvojusi, ka ir informējusi savus akcionārus par dalības pārtraukšanu, K. atlaišanu no darba un šīs atlaišanas iemesliem. Prasītājas apgalvojums, ka šī atlaišana bija saistīta ar prasītājas vēlmi norobežoties no pārkāpuma (apstrīdētā lēmuma 261. apsvēruma), tādējādi ir tikai apgalvojums.

- 66 Šajā kontekstā apgalvojums, ka *AKZO* un *Atochem/Atofina* ir izdarījušas pārkāpumu, prasītājai tajā nepiedaloties, neraugoties uz to, ka tā nebija paziņojusi par savu atkāpšanos no minētā nolīguma, un to, ka tā bija lielākais uzņēmums Spānijas tirgū, kā to Komisija pamatoti atzīst apstrīdētā lēmuma 258. apsvērumā, nav pamatots. Tieši pretēji — šis pieņēmums, kā arī prasītājas arguments, kas ir tikai minējums, ka tās iztāšanās no Spānijas apakš nolīguma sarunas starp *AKZO* un *Atochem/Atofina* par Spānijas tirgu varēja padarīt tikai ciešākas, neatbilst principiēm, kas reglamentē oligopolu karteli, kura darbība cita starpā ir atkarīga no lielākā uzņēmuma attiecīgajā tirgū piedalīšanās. Minēto turklāt apstiprina arī tas, ka atbilstoši šī sprieduma 56. un 57. punktā minētajai tabulai, kuru prasītāja šajā sakarā nav apstrīdējusi, Spānijā tai piederēja vairāk nekā 50 % tirgus. Kā atbildētāja

uz to pareizi norādīja tiesas sēdē, aprēķinot un sadalot attiecīgās AKZO un *Atochem/Atofina* kvotas, nebūtu loģiski faktiski neievērot viņu vislielākā konkurenta tirgus daļu Spānijas tirgū, ja tās būtu pieļāvušas prasītājas nepiedalīšanos Spānijas apakšnolīgumā.

- 67 Tāpat nevar atbalstīt prasītājas argumentu, ka tirgus daļas un citu tās ekonomiskās darbības datu, kas ietverti AKZO iesniegtajās tabulās par 1998. un 1999. gadu, aprēķins veikts, ievērojot informāciju, kuru snieguši uzņēmumi — trešās personas, bet ne, kaut arī netieši, pati prasītāja. Minēto turklāt apstiprina arī tas, ka, pirmkārt, prasītāja nav paudusi skaidru nostāju par šo datu patiesumu un precizitāti un nav sniegusi pārliecinošu skaidrojumu savai nespējai tos apstiprināt vai pierādīt to iespējamo neatbilstību tās saimnieciskās darbības datiem (apstrīdētā lēmuma 260. apsvērumš). Otrkārt, prasītāja vismaz netieši ir atzinusi savu piedalīšanos centralizētajā informācijas apmaiņas mehānismā, izmantojot *Peroxid Chemie* un *AC Treuhand* (skat. šī sprieduma 59. punktu). Visbeidzot, ņemot vērā iepriekš minētos savstarpēji saskanīgos netiešos pierādījumus, nav atbalstāms prasītājas skaidrojums, ka šos datus var iegūt vienkārša aprēķina rezultātā, izmantojot citu Spānijas apakšnolīguma dalībnieku, proti, AKZO un *Atochem/Atofina*, datus (prasītājas apsvērumu saistībā ar paziņojumu par iebildumiem 4.13. punkts).

- 68 Šajā sakarā atbildētāja pamatoti atsauca uz judikatūru, atbilstoši kurai, publiski nepaziņojot par norobežošanas no pārkāpuma, kurā attiecīgais uzņēmums ir piedalījies, vai par to neinformējot administratīvās iestādes, tiek faktiski veicināta pārkāpuma turpināšana un kavēta tā atklāšana, un tādējādi šo netiešo apstiprinājumu var uzskatīt par līdzdalību vai pasīvu piedalīšanos pārkāpumā (šī sprieduma 50. punktā minētā sprieduma apvienotajās lietās *Aalborg Portland u.c./Komisija* 84. punkts). Jāatgādina, ka prasītāja nav ne pierādījusi savu iespējamo publisko norobežošanas no savas pretlikumīgās darbības pēc tās iespējamās atkāpšanās no

Spānijas apakšnolīguma, ne pat apgalvojusi, ka tā būtu par to informējusi citus dalībniekus, ne sniegusi pārliecinošu skaidrojumu par sensitīvu datu apmaiņas turpināšanu, izmantojot starpniekus *Peroxid Chemie* un *AC Treuhand*.

69 Treškārt, pretēji prasītājas apgalvojumiem tas, ka *AKZO*, iespējams, nav informējusi prasītāju par savu nodomu pārtraukt būt par aizliegtās vienošanās dalībnieci 1999. gadā, kaut gan tā ir darījusi to zināmu citiem dalībniekiem (apstrīdētā lēmuma 187. apsvērums), nenorāda, ka prasītāja vairs nepiedalījās Spānijas apakšnolīgumā šajā laikā un vēl jo vairāk — laikā pirms šī paziņojuma sniegšanas, proti, it īpaši 1997. un 1998. gadā.

70 Visbeidzot, prasītāja būtībā vairākkārt norāda, ka *AKZO* un *Atochem/Atofina* sniegtā informācija un skaidrojumi nav ticami, jo šie dalībnieki lūdza tiem piemērot paziņojumu par sadarbību un šajā sakarā tiem bija attiecīga interese sniegt prasītāju inkriminējošus pierādījumus. Kaut gan parasti ir jāatzīst zināma neuzticēšanās prettiesiskas aizliegtās vienošanās galveno dalībnieku brīvprātīgi sniegtajiem materiāliem, ievērojot iespēju, ka šie dalībnieki centīsies samazināt savu un palielināt citu dalībnieku ieguldījuma nozīmi pārkāpuma izdarīšanā (skat. apstrīdētā lēmuma 278. apsvērums), tomēr prasītājas arguments neatbilst paziņojumā par sadarbību paredzētās procedūras loģikai. Tas, ka ir izteikts lūgums piemērot paziņojumā par sadarbību paredzētās priekšrocības, lai saņemtu soda naudas samazinājumu, ne vienmēr norāda uz mēģinājumu sniegt sagrozītus pierādījumus citu inkriminētās aizliegtās vienošanās dalībnieku rīcībai. Faktiski ikviens mēģinājums maldināt Komisiju var radīt šaubas par šāda lūguma iesniedzēja godīgumu, kā arī sadarbības pilnību un apdraudēt tā iespēju saņemt visas paziņojumā par sadarbību paredzētās priekšrocības. Līdz ar to, ņemot vērā savstarpēji saskaņīgo netiešo pierādījumu nozīmi un skaitu, kas pamato *AKZO* un *Atochem/Atofina* paziņojumu atbilstību, šis prasītājas arguments nav atbalstāms.

- 71 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, Pirmās instances tiesa uzskata, ka Komisijas rīcībā ir pietiekoši daudz norāžu, kas pamato apstrīdētajā lēmumā minēto vērtējumu, ka Spānijas apakšnolīgums katrā ziņā bija spēkā līdz 1997. gada marta beigām un ka tajā vismaz netieši piedalījās prasītāja. Prasītāja turklāt konkrēti ar to pamatojošiem pierādījumiem nav spējusi ne apstrīdēt šīs norādes, lai apšaubītu to pierādījumu spēku, ne atbilstoši judikatūras prasībām sniegusi pārliecinošu alternatīvu skaidrojumu šādu pierādījumu esamībai. Tomēr, tā kā Komisija ir konstatējusi iepriekš minētos faktus, pamatojot prasītājas turpmāko dalību Spānijas apakšnolīgumā pēc 1997. gada 20. marta, prasītājai ir jāsniedz skaidrojums vai alternatīvs pamatojums šo netiešo pierādījumu interpretācijas atspēkošanai, kuru nesniegšanas gadījumā var secināt, ka Komisija ir izpildījusi tai uzlikto pierādīšanas pienākumu (šajā sakarā skat. šī sprieduma 50. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Aalborg Portland u.c./Komisija*, 79. punkts).
- 72 Tādēļ Pirmās instances tiesa secina, ka Komisijas secinājumi, kas norādīti apstrīdētā lēmuma 257.–261. apsvērumā, tiktāl, ciktāl tie attiecas uz prasītājas dalību Spānijas apakšnolīgumā vismaz līdz 1997. gada marta beigām, nav acīmredzami kļūdaini vai nelikumīgi. Tā kā ir konstatēta prasītājas dalība Spānijas apakšnolīgumā vismaz līdz 1997. gada 20. martam un noilguma pārtraukšana vēlākais 2002. gada 20. martā, Komisijas procedūras uzsākšanai pret prasītāju, lai uzliktu soda naudu atbilstoši EKL 81. pantam, nav iestājies noilgums.
- 73 No minētā izriet, ka šajā gadījumā Komisija nav pārkāpusi Noilguma regulas 1. un 2. pantā paredzētos kritērijus, kas reglamentē noilguma iestāšanos.
- 74 No iepriekš minētā turklāt izriet, ka nav vajadzības vērtēt citu prasītājas pamata pamatojumam izvirzīto iebildumu, proti, iebildumu, kas saistīti ar prasītājas

nezināšanu par pamatnolīgumu, šī pamatnolīguma saikni ar Spānijas apakšnolīgumu un nolīguma termiņa pārtraukšanas konkrētu dienu, pamatotību.

75 Līdz ar to prasītājas pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par iespējamo prasītājas diskrimināciju salīdzinājumā ar *Pergan*

76 Attiecībā uz prasītājas pakārtoto argumentu, ka tai ir piemērota diskriminējoša attieksme salīdzinājumā ar sabiedrību *Pergan*, attiecībā uz kuru Komisija ir atzinusi nolīguma iestāšanos, neraugoties uz to, ka šī sabiedrība atradās prasītājas situācijai līdzīgā situācijā, ir jānodala divi pieņēmumi, proti, pirmkārt, iespējamā nelikumība un, otrkārt, Komisijas pieejas sabiedrībai *Pergan* iespējamā likumība.

77 Attiecībā uz pirmo pieņēmumu par to, ka Komisija sabiedrībai *Pergan* ir kļūdaini piemērojusi nolīguma iestāšanos reglamentējošos kritērijus, Pirmās instances tiesa uzskata, ka šāda nelikumība, ko Pirmās instances tiesa šajā tiesvedībā neizskata, katrā ziņā nevar prasītājas prasību atcelt tiesību aktu padarīt par pamatotu. Šajā sakarā ir jāatgādina, ka vienlīdzīgas attieksmes princips ir jāievēro atbilstoši tiesiskuma principam, saskaņā ar kuru persona savās interesēs nevar atsaukties uz citas personas interesēs izdarītu nelikumību (šajā sakarā skat. Tiesas 1985. gada 4. jūlija spriedumu lietā 134/84 *Williams/Revizijas palāta, Recueil*, 2225. lpp., 14. punkts; Pirmās instances tiesas 1998. gada 14. maija spriedumu lietā T-327/94 *SCA Holding/Komisija, Recueil*, II-1373. lpp., 160. punkts, un 2002. gada 20. marta spriedumu lietā T-23/99 *LR AF 1998/Komisija, Recueil*, II-1705. lpp., 367. punkts). Iespējamā nelikumīgā darbība pret citu uzņēmumu, kas netiek izskatīta attiecīgajā tiesvedībā, nevar likt Pirmās instances tiesai konstatēt diskrimināciju un tādēļ arī

pret prasītāju vērstu nelikumīgu darbību. Šādas pieejas rezultātā būtu jānosaka "vienlīdzīgas attieksmes, izdarot nelikumīgu darbību", princips un Komisija šajā lietā nedrīkstētu ņemt vērā tās rīcībā esošos pierādījumus, lai sauktu pie atbildības uzņēmumu, kas izdarījis noziedzīgu nodarījumu, tikai tādēļ, ka kāds cits uzņēmums, kas, iespējams, atrodas līdzīgā situācijā, ir nelikumīgi izvairījies no šādas sankcijas. Kā tas turklāt skaidri izriet no judikatūras par vienlīdzīgas attieksmes principu, ja uzņēmums ar savu rīcību ir pārkāpis EKL 81. panta 1. punktu, tas nevar izvairīties no paredzētā soda tādēļ, ka citiem uzņēmumiem soda nauda nav uzlikta, jo tāpat kā šajā lietā Kopienų tiesa nav izskatījusi attiecīgo uzņēmumu situāciju (Tiesas 1993. gada 31. marta spriedums apvienotajās lietās 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 un no 125/85 līdz 129/85 *Ahlström Osakeyhtiö u.c./Komisija, Recueil, I-1307. lpp., 197. punkts*, un Pirmās instances tiesas 2003. gada 16. decembra spriedums apvienotajās lietās T-5/00 un T-6/00 *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied un Technische Unie/Komisija, Recueil, II-5761. lpp., 430. punkts*).

- 78 Attiecībā uz otro pieņēmumu, ka Komisijas secinājumi par *Pergan* ir likumīgi, tostarp noilguma dēļ, jo nav bijis pietiekami daudz pierādījumu, ka šis uzņēmums turpinājis piedalīties pārkāpuma izdarīšanā, Pirmās instances tiesa uzskata, ka jautājums par iespējamo diskrimināciju arī šajā gadījumā nav aktuāls. Šajā sakarā ir jāatgādina, ka vienlīdzīgas attieksmes princips ir pārkāpts tikai tad, ja līdzīgās situācijās attieksme ir atšķirīga vai ja atšķirīgās situācijās attieksme ir vienāda, ja vien šāda attieksme nav objektīvi pamatota (skat. šī sprieduma 77. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied un Technische Unie/Komisija, 428. punktu un tajā minēto judikatūru*). Pirmās instances tiesa atgādina, ka atšķirībā no *Pergan* situācijas otrajā pieņēmumā Komisijas rīcībā bija pietiekami daudz pierādījumu, lai izdarītu secinājumu par prasītājas turpinātu piedalīšanos pārkāpuma izdarīšanā un sauktu to pie atbildības, piemērojot EKL 81. pantu (skat. šī sprieduma 50.–72. punktu). Tādēļ Pirmās instances tiesa uzskata — Komisija, pamatojoties uz tādu pierādījumu esamību vai trūkumu, kas attiecas uz šo uzņēmumu attiecīgās dalības pārkāpuma izdarīšanā ilgumu, varēja likumīgi uzskatīt, ka prasītājas situācija nav līdzīga *Pergan* situācijai.

- 79 Līdz ar to nevienā no iepriekš minētajiem gadījumiem nav atbalstāms arguments, kas saistīts ar diskrimināciju, kuras upuris būtu bijusi prasītāja.

Par lūgumiem veikt procesa organizatoriskos pasākumus un iepriekšējas izmeklēšanas pasākumus

- 80 Pirmās instances tiesa uzskata, ka prasītājas lūgumi uzklaut lieciniekus un izdot rīkojumu Komisijai iesniegt atsevišķus konfidenciālus dokumentus no iepriekšējās izmeklēšanas materiāliem ir acīmredzami nepieņemami un nepamatoti. Pirmkārt, minētie lūgumi nav detalizēti, bet tas ir priekšnosacījums to faktisko apstākļu un atbilstošo dokumentu pieņemamībai, kuriem var piemērot šādus pasākumus atbilstoši Pirmās instances tiesas reglamenta 64. panta 3. punkta d) apakšpunktam un 65. panta b) un c) apakšpunktam, aplūkojot tos kopā ar 68. panta 1. punktu. Prasītāja turklāt nav sniegusi nevienu precīzu un nozīmīgu norādi, kas izskaidrotu, kādēļ pieteiktie liecinieki un attiecīgie dokumenti varētu būt nepieciešami nolēmuma pieņemšanai šajā lietā. Otrkārt, ņemot vērā lietas dalībnieku dokumentus, lietā iesniegtos materiālus un tiesas sēdes rezultātus, Pirmās instances tiesa uzskata, ka tā ir pietiekami informēta, lai izspriestu šo lietu.

- 81 Tādēļ prasītājas iesniegtie lūgumi veikt procesa organizatoriskos pasākumus un iepriekšējas izmeklēšanas pasākumus ir jānoraida.

- 82 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasītājas prasība kopumā ir jānoraida kā nepamatota.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 83 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar atbildētājas attiecīgajiem prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (trešā palāta)

nospiež:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) prasītāja atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Jaeger

Azizi

Cremona

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2006. gada 16. novembrī.

Sekretārs

E. Coulon

Priekšsēdētājs

M. Jaeger

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas	II - 4447
Prāvas priekšvēsture	II - 4449
Process un lietas dalībnieku prasījumi	II - 4451
Juridiskais pamatojums	II - 4453
1. Par prasību atcelt apstrīdētā lēmuma 1. un 4. pantu pieņemamību	II - 4453
Lietas dalībnieku argumenti	II - 4453
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 4454
2. Par pamatu, kurš pamatots ar pieņēmumu, ka Komisija ir kļūdaini piemērojusi noilguma normas	II - 4456
Lietas dalībnieku argumenti	II - 4456
Ievada apsvērumi	II - 4456
Par prasītājas informētību saistībā ar pamatnolīgumu	II - 4456
Par prasītājas dalības Spānijas apakšnolīgumā izbeigšanu	II - 4458
Par noilguma termiņa iestāšanos	II - 4461
Par lūgumiem veikt procesa organizatoriskos pasākumus un iepriekšējas izmeklēšanas pasākumus	II - 4464
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 4464
Ievada apsvērumi	II - 4464
Par prasītājas dalības Spānijas apakšnolīgumā izbeigšanas datumu	II - 4466
— Par pierādīšanas pienākuma sadalīšanu starp prasītāju un Komisiju	II - 4466

PERÓXIDOS ORGÁNICOS/KOMISIJA

— Par to apstākļu pierādījumu spēku, ar kuriem Komisija pamato savu secinājumu par prasītājas dalību Spānijas apakšnolīgumā vismaz līdz 1997. gada 20. martam	II - 4468
— Par prasītājas argumentiem attiecībā uz pierādījumu trūkumu tās dalībai pārkāpumā līdz 1997. gada 20. martam	II - 4471
Par iespējamo prasītājas diskrimināciju salīdzinājumā ar <i>Pergan</i>	II - 4476
Par lūgumiem veikt procesa organizatoriskos pasākumus un iepriekšējas izmeklēšanas pasākumus	II - 4478
Par tiesāšanās izdevumiem	II - 4479